

gen af Ministrene er tilstede, saa vilde jo denne Tvivl kunne løses. Forskjellen imellem den af mig og den af den ærede Rigsdagsmand foreslaaede Adresse er, at den ærede Forslagsstiller istedetfor Ordene: „om de ere i Besiddelse af politisk Paalidelighed“ har „om de holde fast ved hiin vigtige Erklæring af 13de Februar 1852“. Jeg seer ikke nogen Meningsforskjellighed i disse Udtryk. Jeg er overbevist om, at den ærede Rigsdagsmand har saa megen Ærbødighed for de af Statsraadet udtalte Anskuelse, at han vilde ansee det Ministerium, der taust og omgaaende vilde fravige en af Statsraadet afgiven Erklæring, for ikke at være i Besiddelse af den fornødne politiske Paalidelighed; jeg er overbevist om, at han saa godt veed, hvormeget et Ord mellem Mand og Mand betyder, og altsaa, hvormeget mere hvad en af Statsraadet afgiven Erklæring betyder, at han vil indrømme, at, naar det er tvivlsomt: om Ministeriet holder fast ved en af Statsraadet afgiven Erklæring, saa er det ogsaa tvivlsomt: om de ere i Besiddelse af den fornødne politiske Paalidelighed. At den ærede Rigsdagsmands Tanke er den samme, kan man see deraf, at han har bibeholdt den Sætning, at det er tvivlsomt, om Ministeriet ikke deler Anskuelse, der, „hvis de fik praktisk Betydning, kunde medføre Brud paa Grundloven“. Det, at antage det for tvivlsomt, om et Ministerium ikke nærer saadanne Anskuelse, som, hvis de fik praktisk Betydning, kunde medføre „Brud paa Grundloven“, maa, efter min Mening, ogsaa give Ministeriet Stempleet af Upaalidelighed. Den ærede Rigsdagsmand har saaledes i sit Forslag givet Præmisserne til den Dom, som jeg mener bør udtales aabent og ligefrem, nemlig: at vi ikke finde, at Ministeriet lægger for Dagen at være i Besiddelse af politisk Paalidelighed. Ja, hvis det var saa, at Ministeriet virkelig nu holdt fast ved den af Statsraadet under 13de Februar 1852 afgivne Erklæring, hvis det var saa, at jeg, som den sidste ærede Taler bemærkede, havde misforstaaet Premierministerens Ord. Men, hvis det var saa, hvorfor vægrede man sig da ved at sige Ja paa min Forespørgsel? Er det vanskeligt at

blive enig om dette Ord? Naar hele Tanken kan finde sit Udtryk i Ordet Ja, hvorfor kunne da ikke de forskjellige Meninger samle sig om og udtale Ja'et? Hvorfor vælge den konstigere Form, naar et Svar, saa simpelt, saa klart, saa tilfredsstillende, saa afgjorende ligger saa nær? Hvorfor ikke vælge denne korte Form for Tanken? Hvorfor vælge den lange Form, der gjør Tanken tvivlsom og utydelig, og som har aabnet Døren for Fortolkninger, der, selv om de end ere vrang, dog vække grundet Betyrning. Den ærede Rigsdagsmand, der sidst havde Ordet, har sagt, at han ikke kunde lægge stor Vægt paa Premierministerens Uttringer her i Salen, fordi denne kun udtalte sin personlige Anskuelse, og han henviste i den Anledning til et Ændringsforslag, som den ærede Premierminister havde yttret sig for, men som Statsraadet i sin Heelhed desuagtet ikke gif ind paa. Men lægger den ærede Rigsdagsmand da ikke Mærke til, at dengang Premierministeren udtalte sin Mening om dette Ændringsforslag, da udtalte han udtrykkeligt, at det var hans personlige Mening, han udtalte, og det gjorde han aldeles ikke, da han yttrede sig om den Maade, hvorpaa han opfattede Forbeholdet, og da han udtalte sig om den Aand og Hensigt, i hvilken Forsatningsudkastet var forelagt, nemlig: for først at prøve, om man kunde blive enig med Rigsdagen. Men lader os herom domme, hvad vi ville — hvorfor møder ikke Ministeriet og løser med eet lille Ord den hele Gaade? Hvorfor fastholder det Tausshed og bliver borte, undvigende saaledes at afgive Forklaring, medens den hele Forklaring kan afgives med to Bogstaver? Er det ikke forunderligt, at Udtalelsen af disse to Bogstaver falder Ministeriet saa haardt, at det hellere end at udtale disse to Bogstaver, dette ene lille Ord, lader Rigsdagen gaa ind med en Adresse til Hans Majestæt Kongen, hvortil den udtaler sin Mistillid? Hvad kan være Grunden til, at Ministrene frye at sige dette Ord „Ja“, at de — jeg kunde fristes til at sige, have en saadan Vandsskræk for at sige Ja til, at de fastholde Erklæringen af 13de Februar 1852, at de hellere end at gjøre det flygte bort af Salen, lade